

der mot förslaget uppkommer jemväl derigenom, att häradsskrifvarne, som under November och en del af December månader äro sysselsatte med mantalsskrifningarne, icke före den 1 December medhinna debiteringen af de på markegång grundade uppbördsposter; hvadan och då Konungens Befallningshafvande i länen enligt ofvan åberopade kungörelse ega att för hvarje ort bestämma den bäst passande uppbördstiden, från årets början till medlet af April, Utskottet anser förändrad föreskrift om tiden för kronouppbörderna icke behöflig, och får alltså hemställa, att motionen icke må till någon Kammarens åtgärd föranleda.

Stockholm den 17 Februari 1868.

På Utskottets vägnar:

Pehr Staaff.

N:o 11.

Ank. till Riksd. Kansli d. 20 Febr. 1868, kl. 1 e. m.

Andra Kammarens Tillfälliga Utskotts (N:o 5) Utlåtande N:o 6, i anledning af väckt förslag om sådan förenkling af sättet för utsökande af undsättningsmedel, som tillika medförde lindring i de med indrifningen förenade kostnader.

Uti motion N:o 54, till Utskottets behandling hänvisad, har Herr *Olof Nilsson* från Westerbottens län, med hvilken Herrar *L. O. Fahlander* och *Gustaf Haggström* från samma län samt *Nils Larson* från Jemtlands län instämt, af anförda skäl föreslagit,

att då kommunen nödgas för undsättningsmedel lagsöka undsättningstagare, kommunen måtte berättigas att i en och samma lagsökning upptaga hela restlängden

den och att vederbörande embetsmyndighet måtte förpligtas att å en sådan ansökning meddela en för alla gäldenärerne gällande gemensam vilkorlig betalningsresolution samt att endast för dem af gäldenärerne, som då bestrida krafvet och sig förklara, särskilda utslag derefter må gifvas;

eller derest icke detta bifölles:

det måtte Riksdagen besluta, det skall å sådana lagsökningar, som de ifrågavarande, vilkorlig betalningsresolution genast meddelas och endast för dem, som ändock sig förklara, sedermera lemnas särskilda betalningsresolutioner.

Då onekligen ett helt annat förhållande i hänsigt till uppkomsten eger rum med de fordringar, som grunda sig på erhållna försträckningar af undsättningsmedel än med dem som eljest pläga vara föremål för lagsökningar, i det att undsättningsmedlen utgå under tider af allmänna nöd och missväxt uti af Staten beviljade låneunderstöd, för hvilka kommunen nödtvunget och nästan ofrivilligt iklädades ansvaret, och då sålunda i sjelfva verket på sådant understöd grundade fordringar utgöra kronofordringar, så synes, med afseende jemväl å den i missväxt-tider rådande allmänna fattigdom, utsökningen af undsättningsmedel ej böra vara med allt för stora uppoffringar för kommunen eller gäldenärerne förenad. För åstadkommande af den åsyftade lindringen visar sig också motionärens i första alternativet framställda förslag förtjent af uppmärksamhet. Detta förslag afser hufvudsakligen samma utsökningssätt, som genom Kongl. Förordningarne den 10 Juni 1841 och 6 Oktober 1848 stadgades för utsökning af auktionsfordringar, för ett lindrigare indrifningssätt hvaraf likväl ingalunda tala samma ömmande skäl, som till stöd för motionen förete sig.

På grund af det anförda föreslår derföre Utskottet, det ville Riksdagen hos Kongl. Maj:t i underdånighet anhålla om utfärdande af en författning, hvarigenom såsom ett undantag från lagens föreskrifter i 2 Kapitlet 1 och 2 §§ Utsökning-balken stadgas som följer:

»I utsökningssätt, der fråga är om fordringsanspråk, som härleda sig från försträckningar af undsättningsmedel och styrkas med ordentlig af inom kommunen tillsatt myndighet för utlåningslängd eller annan behörig fordringshandling, ege Konungens Befallningshafvande magt genom en för alla med lagsökningen afsedde gäldenärer gemensam resolution förständiga vederbörande underexsekutor att, i händelse gäldenären, då sökandens påstående, enligt hvad i 2 Kap. 1 § Utsökning-balken sägs, varder honom delgifvet, icke bestrider riktigheten af krafvet eller deremot något invänder, uttaga beloppet jemte af Konungens Befallningshafvande bestämd ränta och kostnadsersättning samt sökanden detta tillhandahålla; dock att utmät-

ning, enligt så beskaffadt beslut, ej må verkställas, innan utmättningsförrättaren tagit skriftligt bevis, det gäldenär emot krafvet ej gör invändning, antingen af gäldenären sjelf, eller, derest han ej är skrifkunnig eller vill beviset meddela, af två ojäfvige män.

Stockholm den 17 Februari 1868.

På Utskottets vägnar:

Pehr Staaff.

N:o 12.

Ank. till Riksd. Kansli d. 20 Febr. 1868, kl. 1 e. m.

*Andra Kammarens Tillfälliga Utskotts (N:o 5) Utlåtande N:o 7,
i anledning af väckt motion om förändring i sättet för
indrifning af resterande kommunalutskylder.*

Uti en till Utskottet hänvisad motion, N:o 71, har Herr *Jonas Jonasson* från Kronobergs län, med åberopande hufvudsakligen deraf att då inom kommunerna boende medlemmar i följd af fattigdom eller af andra orsaker uraktlåtit i rätt tid inbetala sina kommunalutskylder, ofta utgörande ganska ringa belopp, de försumlige blefvo genom indrifningen belastade med alltför kännbara kostnader, derigenom att kronofogde och kronolänsman, som ofta hade flera mils resa till indrifningsstället, ansett sig berättigade att utom tre procent uppbördsprovision å det resterande beloppet uttaga resekostnadsersättning, hemställt, det måtte Riksdagen för sin del besluta,

att kronofogde i orten eger anmoda kronofjerdingsmän att hos de kommunalskattskyldige på landet, som på uppbörds-stämman ej betalt, göra utmätning